

LBRIS

We know
books
Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

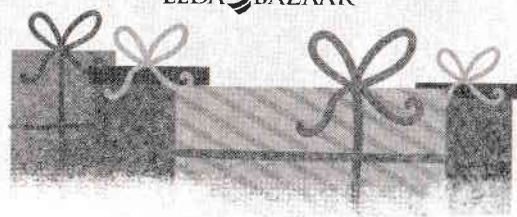

LAUREN ASHER

ÎMPREUNĂ
DE
CRĂCIUN

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
DORINA TĂTĂRAN ȘI MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Receta de Coquito
Francisca Martinez

agita înainte
sa bei

Con mi burrito cubano,
voy camino de Belen

(In just gonna keep on
walking under each the
micelator)

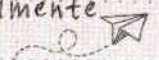
Playlisturi

Împreună de Crăciun

prinde zboruri, nu sentimente

Bun venit în tura de noapte!

Coquito & Chill

Playlistul

„Fericiți până la adânci bătrâneți”

Don't open about the
presents under each the
Christmas tree

Bunica es mi primera
y es mi amor de paz y de
pura amor

El lucero mañana
ilumina mi sendero

CAPITOLUL UNU

Catalina

UITE! A VENIT AIDEN!

Sora mea, Gabriela, arată spre standul plasa-
toarei.

Este impresionant cât de repede îmi strică starea de spi-
rit cu mai puțin de cinci cuvinte și nici măcar muzica de
Crăciun care se aude din difuzoarele restaurantului nu mă
va salva.

— Vine și el?

Strâng spătarul scaunului, în loc să mă așez la masă, așa
cum ne pregăteam să facem.

Gabriela își încrețește sprâncenele.

— Da! Ți-am trimis un mesaj despre asta, ieri.

La naiba! Am activat setarea *nu deranjați*, pentru că
mama mă tot hărțuia cu întrebări despre dis-
cursul meu de domnișoară de onoare. În
vreme ce eu n-am reușit să scriu nici măcar
o propoziție încă, cavalerul de onoare al
lui Aiden, Luke Darling, i-a trimis deja
mamei un text pe care să-l aprobe.

— E o problemă dacă vine și Aiden? întrebă sora mea pe un ton oarecum încordat.

Privirea mamei trece de la una la alta, acuzatoare ca întotdeauna când aterizează asupra mea, cerându-mi în tăcere să nu mă dau în spectacol și să-i stric ziua surorii mele.

— Nu! zic și încerc eu să-mi transform încruntarea în zâmbet. Nicio problemă!

E o minciună, însă nimeni nu-mi zice nimic, din fericire. Ar fi un eufemism să spun că lucrurile au fost ușor ciudate între mine și sora mea, de când ea a început să iasă cu fostul meu, dar, pe de altă parte, nici eu nu am fost de mare ajutor.

De aceea ești aici, făcând un efort să fii prezentă și de ajutor înaintea de nunta Gabrielei, în loc să eviți pe toată lumea până înaintea de repetiție.

Expresia mea trebuie să fi potolit îngrijorarea surorii mele, pentru că se întoarce repede spre intrarea în restaurant.

Zâmbetul îi revine.

— O, ce bine! Luke a decis să vină, până la urmă!

Eram atât de distrasă de gândurile mele, că nu l-am observat pe Luke intrând în restaurant în spatele lui Aiden.

Rabat!

Inima îmi tresare.

— Și el e aici?

Gabriela se uită la mine.

— El și Aiden aveau planuri împreună, așa că l-am invitat și pe el.

— De ce? îmi scapă mie.

Cred că am vorbit cu Luke doar de patru ori, dar a fost suficient. Am mai ieșit cu tipi ca el în trecut și nu s-a terminat niciodată bine pentru mine, așa că prefer să stau departe de Luke și de veselia lui cronică.

Mă rog, ar trebui să stau departe din cauza asta și a faptului că este cel mai bun prieten atrăgător, inteligent și drăguț al lui Aiden, încă de când erau la Facultatea de Medicină. Eu l-am cunoscut abia *după* ce Aiden s-a despărțit de mine, pentru că doctorul Darling era ocupat cu voluntariatul la Crucea Roșie.

Teoretic, omul chiar este perfect și exact genul de persoană cu care mama ar vrea să ies... *dacă* măcar aș fi deschisă ideii de a ieși cu cineva din Lake Wisteria.

Practic, Luke nu este din orașelul nostru, dar s-a mutat aici în urmă cu un an, pentru Aiden și pentru un job care s-a ivit la spital, așa că îl bag în aceeași oală cu toți ceilalți bărbați de aici.

— Cata! îmi rostește mama diminutivul ca pe o înjurătură.

— Da? zic scurt și mă încrunt spre ea.

Își ridică nasul în vânt, în semn clar de nemulțumire.

— Poți să nu te mai dai în spectacol timp de o oră?

Ignor înțepătura din piept și îmi lipesc pe față o expresie plictisită.

— Nu știi. Este o cerere dificilă...

Gabriela scoate un oftat exasperat.

Mama pufnește.

— Nu înțeleg motivele pentru care nu-ți place Luke, dar el este practic familia lui Aiden, așa că ai muri dacă ai fi drăguță?

Împunsătura mă atinge, deși am grijă să n-o arăt. Nici măcar nu sunt sigură că mama este conștientă de cât de tare mă rănesc astfel de afirmații, pentru că nu i-am vorbit niciodată despre asta.

— Prințesă! zice Aiden imediat ce ajunge la masa noastră.

Părul lui blond a fost tuns recent și este îmbrăcat cu obișnuitul tricou polo și pantaloni bej cu dungă, arătând de parcă tocmai ar fi ieșit dintr-un club privat. Gusturile vestimentare ale lui Aiden ar fi trebuit să fie primul semn că nu ne potrivim, dar m-am gândit că stilul lui era exact ce i-ar plăcea mamei.

Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că ieșeam cu Aiden din motive nepotrivite, dintre care cel mai important era că așa speram să o potolesc pe mama, iar el părea să-mi împărtășească părerea, și, într-un final, a fost cel care a avut curajul să pună capăt relației cu mine.

Viitorul meu cumnat o ia pe Gaby în brațe și o trage la pieptul lui. Ea i se ascunde cu totul în brațe când o sărută pe creștet, obținând un mic sunet de apreciere din partea mamei și cel mai mic zâmbet din partea mea.

Sunt prima care recunoaște că sunt al naibii de drăguți împreună, chiar dacă diminutivul lui Aiden pentru Gaby mă face să dau ochii peste cap din când în când.

Sunt atât de distrasă de cei doi porumbei, încât nu-l observ pe Luke ocolind masa decât atunci când brațul lui se lipește de al meu. O senzație ușoară și abia perceptibilă mi se acumulează în piept de la acea singură atingere, chiar înainte să o strivesc cu greutatea realității.

Poate că îmi *place* atingerea lui Luke. Poate că îmi *place* chiar și felul cum miroase a lemn de santal și piele, de la jacheta pe care o poartă acum peste bluza Henley neagră, simplă, cu blugi. Dar îmi *displace* Luke persoana. Este enervant de prietenos, frustrant de grijuliu și genul de tip care ar putea inspira un viitor supererou de benzi desenate, atât datorită mușchilor, cât și devotamentului în a-i ajuta pe alții.

— Catalina! mă salută Luke, zâmbind.

Nu sunt surprinsă, având în vedere că le zâmbeste tuturor.

Ceva legat de felul cum zâmbetul lui mă face să mă simt declanșează alarme în capul meu și adaug puțin spațiu între noi.

— Lucas!

Zâmbetul lui se lărgiște când se întoarce cu fața la mine.

— *Luke!*

— Ha! Și eu, care credeam că ne spunem unul altuia pe numele întreg.

Chicotește încet, făcându-mă să simt o tresărire în stomac.

— Numele meu nu este Lucas.

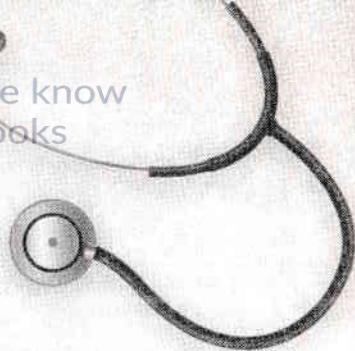
— Păcat! Îmi place mai mult decât *Luke*.

Ochii lui căprui scânteiază ca întotdeauna când este amuzat, și să fiu a naibii dacă nu sunt drăguți și încadrați de cele mai negre și mai dese gene, care le fac de râs pe ale mele.

Trebuie să fiu eu cea care întrerupe contactul vizual, doar pentru că nu pot face față intensității din privirea lui.

Poate că pentru restul lumii Luke Darling se ridică la nivelul numelui său de familie, dar eu nu sunt pe deplin convinsă. Adică, trebuie să fie ceva în neregulă cu el, nu? Nimeni nu poate fi *atât de* fericit tot timpul sau atât de dispus să facă orice pentru a-i ajuta pe alții, chiar dacă a depus jurământul să protejeze orice viață cu orice preț.

Oricare ar fi problema mea însă, va trebui să-l suport pe Luke în viitorul apropiat, pentru că cei doi oameni pe care amândoi îi iubim se căsătoresc, indiferent dacă eu îl plac pe el sau nu.

CAPITOLUL DOI

Luke

ÎN CIUDA DISCURSULUI ÎNCURAJATOR PE CARE MI l-am ținut în drum spre restaurant, spunându-mi să mă port cât mai bine și să acționez ca om matur de treizeci și ceva de ani, în clipa când am văzut-o pe Catalina, toate planurile s-au dus naibii.

Ne-am văzut doar de câteva ori, de când Aiden și Gaby sunt împreună, și fiecare interacțiune s-a terminat cu mine întrebându-mă de ce m-am sinchisit să încerc să vorbesc cu ea, în primul rând. Dacă Aiden nu ar fi insistat să mă alătur lor, aș fi renunțat complet la prânz.

Deși suntem colegi de apartament, rar ne petrecem timpul liber împreună, deoarece amândoi suntem medici de urgență la noul și modernul spital Lake Aurora. De obicei, ne vedem doar în treacăt, pentru că amândoi lucrăm în ture de noapte, în zile diferite, dar astăzi am avut amândoi toată ziua liberă.

Credeam că voi trece peste această zi fără incidente, dar, în mod clar, am greșit când i-am zis Catalinei pe numele

complet. O fi crezut că am făcut-o doar pentru că îmi place să o enervez, dar eu chiar consider că numele ei este frumos.

Chelnerița întrerupe conversația de la masă și ne cere să comandăm. Toată lumea în afară de mine, tipul care nu s-a uitat la meniu pentru că e prea concentrat pe frumoasa brunetă iritată care stă vizavi de el, știe ce vrea să mănânce, așa că aleg primul lucru pe care îl văd.

Catalina *pufnește* și, la naiba, sună mult mai drăguț decât ar trebui!

Mai drăguț? Mai degrabă nepoliticos.

Da! Atât de nepoliticos, încât mă trezesc luptându-mă atât cu un zâmbet, cât și cu rugămintea să repete sunetul. Majoritatea oamenilor din oraș spun despre Catalina că este foarte neprietenosă, dar toată lumea are un punct sensibil.

Doar că pe al ei nu l-am găsit încă.

— Ai ceva de împărțit?

Mă sprijin în față pe coate, acordându-i toată atenția mea.

— Nu! zice, plesnind din buze.

Buzele ei roz, pufoase, *mereu făcute pungă când sunt eu prin preajmă.*

— Ești sigură?

— Da!

— Toate conversațiile tale sunt atât de captivante?

— Posibil.

— Trei silabe întregi?

Îmi verific pulsul.

— Data viitoare avertizează-mă!

Se uită fix la meniu, prefăcându-se că-l citește, cu toate că și-a comandat deja mâncarea. Aiden mă atrage într-o discuție pe care o are cu Gabriela și mama ei, în timp ce Catalina

privește cu un interes tăcut. Nu vorbește prea mult niciodată când suntem într-un grup, ceea ce mă face și mai curios să aflu la ce se gândește.

Cel mai probabil, te judecă în tăcere. O cred în stare, chiar dacă Aiden susține că este drăguță odată ce ajungi s-o cunoști.

Când ne sosesc farfuriile, nu-mi ia mult să înțeleg de ce Catalina a reacționat așa când am comandat. Dacă aș fi știut că un rulou Suflul Dragonului literalmente va face să-mi ia gura foc, aș fi ales ceva un pic mai plăcut la gust. Literalmente, *orice* trebuie să fie mai bun decât mâncarea care îmi arde până și ultimele papile gustative.

În ritmul ăsta, e posibil să ajung eu la Urgențe, pentru că în niciun caz stomacul meu nu va reuși să mănânce toată porția.

Aș spune că este cel mai prost rulou de sushi de pe planetă, dar, la cum râde Catalina în barbă spre mine, în timp ce beau apă și mă chinui să respir, aș minți.

Sunt atât de captivat de felul cum îi sclipesc ochii, încât sunt luat prin surprindere când se întinde peste masă și apucă o bucată de sushi din farfurie.

Înainte să o pot avertiza, o aruncă în gură cu un zâmbet și mestecă.

Fără tresăriri. Fără ochi înlăcrimați. Fără să caute disperată apă.

— Te dai mare! îi zic încruntat.

Ea găfăie teatral.

— Tocmai te-ai încruntat?

Mă încrunt spre ea.

— Uau! Avertizează-mă data viitoare.

Face mișto de mine, verificându-și pulsul.

Îi arăt degetul mijlociu, folosind bețișorul, și obțin un mic hohot de amuzament din partea ei și un râs înecat din partea lui Aiden, care stă lângă mine. Gaby și doamna Martinez își continuă conversația, iar eu încerc să mă alătur, doar ca ea să-mi fure din nou atenția când se întinde să mai ia o bucată.

— Ce copil ești! Asta nu-i nimic, zice ea.

— Dacă prin nimic te referi la groaznic, atunci da, putem fi de acord cu ceva măcar o dată.

Se apleacă înainte să ia o a treia bucată, dar îmi trag farfuria mai aproape de mine.

— Nu-mi mai fura mâncarea!

Își dă ochii peste cap.

— Se consideră furt dacă tu ai luat unul de la mine când nu mă uitam?

Rabat! A observat?

Îmi ridic mâinile.

— În apărarea mea, mor de foame.

Oftatul ei este moale și resemnat.

— Poftim! Putem face schimb.

Nu așteaptă să fiu de acord cu schimbul de farfurii. Mișcarea captează atenția tuturor celor de la masă, deși nimeni nu spune nimic.

Mă rog, nimeni în afară de *mine*.

— De ce ai făcut asta? o întreb.

Sprâncenele ei se încruntă.

— Cum adică *de ce*? Nu-ți place.

— Da, mă rog, nu ești cunoscută tocmai ca sora cea drăguță, așa că am devenit imediat suspicios.

Tonul meu este relaxat și sună a tachinare, dar, după felul cum Catalina se lasă pe spate în scaunul ei și evită contactul vizual, mă simt ca un mare măgar.